

Sygn. akt I C 1357/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22. lutego 2016 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Grzegorz Kuriata

Protokolant: Ewelina Szczepuk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22. lutego 2016 roku w K.

sprawy z powództwa J. P.

przeciwko E. S. (1) i K. S.

o zapłatę

I. oddala powództwo;

II. zasądza od powoda J. P. na rzecz pozwanych E. S. (2) i K. S. kwotę 1200 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Powód J. P. wniósł o zasądzenie od pozwanych E. S. (1) i K. S. kwoty 7 000 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 18 lutego 2014 roku oraz o zasądzenie kosztów procesu, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, iż udzielił swojemu bratu W. P. pożyczki w kwocie 16 000 zł, w celu opłacenia zaległości W. P. w (...). Podał, że po udzieleniu pożyczki W. P. przekazał swoje gospodarstwo rolne pozwany i w ramach rozliczenia pozwani zobowiązali się do spłaty pożyczki, na co powód wyraził zgodę. W uzasadnieniu podał, że pozwani w dniu 15 lutego 2011 roku wpłacili na jego konto kwotę 6 000 zł, zaś 3 000 zł spłacili w gotówce. Wskazał, że pismami z dnia 17 stycznia 2014 roku i 5 marca 2014 roku wezwał pozwanych do zapłaty powyższej należności.

W dniu 28 listopada 2014 roku Sąd Rejonowy w (...) wydał nakaz zapłaty, sygn. akt I Nc 5500/14, nakazując pozwany K. S. i E. S. (1), aby zapłacili solidarnie powodowi J. P. kwotę 7 000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 18 lutego 2014 roku oraz kwotę 1 279,50 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Pozwani zaskarżyli powyższy nakaz zapłaty w całości. W uzasadnieniu podali, że nie było umowy pożyczki pomiędzy W. P., a powodem. Nie było też cesji. Wskazali, że po przekazaniu im gospodarstwa przez W. P., powód nachodził ich, zwracał się do nich wulgarnie, bo czuł się pokrzywdzony, że to pozwani otrzymali gospodarstwo rolne. Wskazali, że nie zobowiązywali się spłacać długów W. P.. Podkreślili, że powód sprzedał mienie pozwanych, tj. ciągnik W. T. oraz siewnik zbożowy marki P., a które to rzeczy weszły w skład przekazanego gospodarstwa. Podali, że powód zatrzymał pieniądze z tytułu sprzedaży powyższych ruchomości, łącznie na kwotę 6 200 zł.

W piśmie z dnia 4 września 2015 roku powód podtrzymał twierdzenia i wnioski zawarte w pozwie.

W piśmie z dnia 14 grudnia 2015 roku pozwani podnieśli, że umowa o przejecie długu powinna być pod nieważnością zawarta na piśmie, jednocześnie podkreślili, iż takiego dokumentu w przedmiotowej sprawie nie ma.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W 2007 roku powód J. P. pożyczył swojemu bratu W. P. kwotę 16 000 zł. Powyższa umowa nie została zawarta w formie pisemnej, nie został również określony termin zwrotu powyższej pożyczki.

Dowód: - przesłuchanie powoda, k. 99

Umową darowizny z dnia 2 lutego 2009 roku zawartą w Kancelarii Notarialnej w K. przed notariuszem A. S. (Repertorium A nr (...)) W. P. darował bratankowi K. S. i jego żonie E. S. (1) - na ich wspólność ustawową, nieruchomości stanowiącą gospodarstwo rolne z zabudowaniami, składające się z działek o numerach (...), o pow. 11,49 ha, położone w Ż., dla którego Sąd Rejonowy w (...) prowadzi księgę wieczystą Kw (...). K. S. i E. S. (1) przyjęli powyższą darowiznę.

Z powyższej umowy darowizny wynika, że przedmiot umowy nie był obciążony żadnymi długami, ani roszczeniami osób trzecich, nie był obciążony ograniczonymi prawami rzeczowymi, nie występowały jakiegokolwiek prawne lub faktyczne okoliczności mogące spowodować obciążenie tego przedmiotu, ograniczenia w rozporządzaniu nim lub korzystaniu z niego, zobowiązania podatkowe i inne zobowiązania publicznoprawne związane z tym przedmiotem zostały uregulowane.

Dowód: - umowa darowizny z 02.02.2009 r., k. 41 – 48

Po przejęciu gospodarstwa rolnego pozwani sprzedali ciągnik rolniczy, a uzyskaną ze sprzedaży kwotę przekazali powodowi - w dniu 15 lutego 2011 r. pozwany K. S. dokonał przelewu na konto powoda kwoty 6 000 zł, w tytule przelewu wpisując „za W. P. spłata zadłużenia”.

Dowód: potwierdzenie wykonania przelewu z 15.02.2011 r., k. 8

- przesłuchanie powoda, k. 98

- przesłuchanie pozwanej, k. 98 - 99

Pismami z dnia 17 stycznia 2014 roku i 5 marca 2014 roku powód wezwał pozwanych, wobec przejęcia przez nich gospodarstwa rolnego brata powoda - W. P. do zapłaty kwoty 7 000 zł z tytułu umowy pożyczki udzielonej przez niego W. P. w wysokości 16 000 zł.

Dowód: - wezwanie do zapłaty z 17.01.2014 r., k. 9

- wezwanie do zapłaty z 05.03.2014 r., k. 10

Pozwani nie byli obecni przy zawieraniu umowy pożyczki pomiędzy powodem a W. P.. Pozwani mieli wiedzę, że W. P. pozostawił zobowiązania wobec osób trzecich, a które pozwani spłacali.

Dowód: - przesłuchanie pozwanej, k. 98 - 99

Sąd zważył:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Mając na względzie całość zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, Sąd ustalił, iż powód udzielił swojemu bratu W. P. pożyczki w kwocie 16 000 zł. Wskazać należy, iż nie została zachowana forma umowy pożyczki, jednakże w niniejszej sprawie nie ma to istotnego znaczenia, bowiem umowa ta nie została zawarta pomiędzy stronami przedmiotowego postępowania, tj. powodem J. P., a pozwanymi E. S. (1) i K. S..

Powód opiera swoje żądanie na przejęciu przez pozwanych długu od W. P., bowiem to pozwani w drodze umowy darowizny otrzymali od W. P. gospodarstwo rolne z zabudowaniami. Ponadto pozwani wiedzieli o zadłużeniu W. P. u osób prywatnych i takie zobowiązania spłacali. Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika również, że pozwany dokonywał spłaty zadłużenia W. P. również na rzecz powoda, dokonując chociażby przelewu w dniu 15 lutego 2011 roku w treści którego wpisując „za W. P. spłata zadłużenia”.

Jak już wyżej wskazano pozwani nie byli stronami umowy pożyczki zawartej pomiędzy powodem, a jego bratem W. P., jednakże zdaniem Sądu, pomiędzy powodem a pozwanymi doszło faktycznie do porozumienia o przejęciu długu W. P. przez pozwanych.

Według Kodeksu cywilnego przejęcie długu jest umową, która polega na tym, że osoba trzecia wstępuje w miejsce dłużnika, a dłużnik zostaje z długu zwolniony (art. 519 § 1 kc). Do przejęcia długu może dojść w dwojaki sposób: albo na podstawie umowy między wierzycielem a osobą trzecią (za zgodą dłużnika - art. 519 § 2 pkt 1 kc), albo w drodze umowy między dłużnikiem a osobą trzecią (za zgodą wierzyciela - art. 519 § 2 pkt 2 kc). Umowa przejęcia długu - bez względu na to, w jakiej formie została zawarta umowa stanowiąca podstawę długu - wymaga zachowania formy pisemnej pod rygorem nieważności. To samo dotyczy zgody wierzyciela na przejęcie długu (art. 522 kc).

Wobec powyższego skutkiem niezachowania formy prawnej umowy o przejęcie długu jest nieważność przejęcia długu i jest to nieważność bezwzględna, co oznacza, że czynność ta nie wywołuje żadnych skutków w sferze cywilnoprawnej. Wobec niezachowania formy pisemnej umowy o przejęcie długu powód nie może domagać się ochrony prawnej przed sądem, bowiem jest to umowa nieważna. Ponadto zgodnie z treścią art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Niewątpliwie to na powodzie ciążył obowiązek wykazania istnienia wierzytelności wobec pozwanych, jej wysokości i terminu wymagalności.

Z powyższych względów Sąd oddalił część zawnioskowanych dowodów, bowiem – w ocenie Sądu – nie miały one istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

O kosztach procesu Sąd orzekł w oparciu o przepis art. 98 § 1 i 3 kpc, w związku z § 2 ust. 1 i 2 § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.2013.461).